

Torres Monsó i la reobertura de la Sala Fidel Aguilar, protagonistes de les Fires d'enguany

► L'altra gran exposició és de pintura històrica i l'acull CaixaForum Girona, gentilesa de la baronessa Carmen Thyssen.

GIRONA | EUDALD CAMPS

■ Que Francesc Torres Monsó (Girona, 1922), un dels artistes més singulars i interessants que mai han existit a casa nostra, compleixi noranta anys és, d'entrada, una notícia prou important com per afirmar que, enguany, aquestes haurien de ser les seves Fires: les que li reten homenatge a través d'exposicions i d'activitats paral·leles destinades a posar en valor una figura que, malauradament, no sempre ha estat al lloc que li tocava.

Amb tot, no és la seva ciutat la que més s'hi ha abocat: a banda d'una selecció de peces de petit format que es presenten al Museu d'Història de la Ciutat (fins el 13 de gener) i de l'esplèndida exposició de fotografies que Josep Maria Oliveras ha realitzat de l'escultor nonagenari al llarg dels darrers dos anys (una iniciativa que es pot veure a la Casa de Cultura fins el 10 de desembre), les mostres més importants tenen lloc a Palafrugell: a Can Mario, al museu d'escultura de la Fundació Vilacanas, i a la seu de la Fundació Pla.

Sigui com sigui, cal insistir: aquestes haurien de ser, i de fet

són, les Fires de Francesc Torres Monsó. Més enllà de l'aniversari de l'artista de Santa Eugènia, l'altre esdeveniment destacable és la reobertura de la Sala Fidel Aguilar: gràcies a la recuperació d'aquest històric espai, la Rambla de Girona torna a ocupar el lloc que li pertoca en el mapa artístic de la ciutat.

Reobre i, a més, ho fa molt millorada: l'aixecament d'un nou terra tècnic i l'optimització de les connexions converteixen la seu del Bòlit en un contenidor òptim per a tot tipus de propostes d'art contemporani. I encara més: que l'artista encarregada d'encetar aquesta nova etapa sigui algú com Marta Negre (Santa Coloma de Farners, 1973) és una molt bona notícia que ens recorda quelcom fonamental: que la qualitat, sovint, es més a prop del que pensem.

Paisatgismes

Casualitat o no, resulta que el gruix de les exposicions que es poden veure a la ciutat aquests dies suposen una aproximació al perenne gènere del paisatge. Destaca, en primer lloc, la impressionant selecció de pintura històrica



Una de les imatges que Oliveras ha realitzat de Torres Monsó. Marta Negre a la Sala Fidel Aguilar. Detall d'un paisatge de Beulas. Casanovas sorprèn l'espectador amb gravats enormes.

que acull la seu de CaixaForum: provinents de la col·lecció de Carmen Thyssen, es tracta d'obres mestres d'autors com Rusiñol, Monet, Matisse, Mir, Meifrén o Miró (fins al 6 de gener).

Més paisatgista que ningú, Josep Beulas (Santa Coloma de Farners, 1921) també reclama la seva parcel·la de món de la mà de la Galeria d'Art El Claustre: aquest

altre nonagenari es manté fidel a la seva mirada sintètica encaminada a explorar els ritmes més essencials i les estructures més secretes que custodia la realitat (fins el 4 de novembre).

Quelcom similar és el que proposa Claudi Casanovas (Barcelona, 1956): la mostra que actualment es pot veure a la Fundació Valvi permet descobrir una altra

faceta més enllà del Casanovas ceramista que ha aconseguit actualitzar per a la mirada contemporània el que és, juntament amb la pintura, el més antic dels procediments artístics.

En el gest pacient del burí l'artista ret homenatge a una natura que la modernitat s'entesta en aplaçar. D'això es tracta: passat, present i futur del paisatge.